

Blanco en blanco

Direcció: **Théo Court**

Països: Espanya, Xile (2019)

Festival de Cinema Llatinoamericà

Fitxa tècnica

Guió Samuel Martín Delgado, Theo Court, Laure Desmazières **Fotografia** José Ángel Alayón Dévora **Música** Jonai Armas García **Interpretació** Alfredo Castro, Lars Rudolph, Lola Rubio **Durada** 99 min **Gènere** Drama històric **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

Segle XX. Pedro arriba a la Terra del Foc, un territori hostil i violent. La seva tasca és fotografiar l'enllaç de Mr. Porter, un poderós latifundista, amb una jove anomenada Sara, de la qual voldrà capturar la seva bellesa i que es convertirà en la seva obsessió. Una obsessió que li farà perdre els seus privilegis socials, condemnant-se a viure en un ambient hostil. Per sobreviure, Pedro acaba traïent els seus principis i integrant-se en una societat que contempla el genocidi dels nadius Selknam. Una massacre de la qual acaba sent partícip i còmplice per mitjà de les seves imatges. (Sensacine)

Crítica

VENÈCIA 2019: El director xilè espanyol Théo Court dirigeix un excel·lent neowestern, ambientat a la Terra del Foc, sobre la corrupció de l'art al servei del genocidi indígena

La competició Orizzonti de la 76a edició del Festival de Venècia va acollir l'estrena mundial de **Blanco en blanco**, el segon llargmetratge del cineasta de família xilena nascut a Eivissa **Théo Court**. **Alfredo Castro** -l'actor xilè que va coprotagonitzar el Lleó d'Or de Venècia de **Lorenzo Vigas** *Desde allá*- és l'estrella d'aquest prodigiós *neowestern* ambientat a principis del segle XX a la Terra del Foc. Castro dona vida a Pedro, un fotògraf veterà dels serveis del qual han estat requerits per un latifundista anomenat Mister Porter. Gairebé sense conèixer l'home que l'ha contractat, el retratista i el seu daguerreotip viatgen a l'Antàrtida xilena per fotografiar la futura dona del terratinent la vigília del seu casament. Tanmateix, el que semblava una feina usual i irrellevant adquireix una altra dimensió quan el protagonista descobreix que l'esposa de Mr Porter és una nena.

Des de la primera trobada entre la petita Sara (**Esther Vega**) i Pedro -és a dir, el moment de fer la fotografia de la Sara amb el seu vestit nupcial-, l'artista és incapaç de dissimular els seus desitjos d'immortalitzar l'aura immaculada de la nena. El guió coescrit a quatre mans pel curtmetratgista canari **Samuel M. Delgado** (també muntador de *La ciudad oculta* de Víctor Moreno) i el mateix Court detalla la transformació d'aquest desig inofensiu en una perillosa obsessió.

Els dies passen i Mr Porter no apareix. Ningú pot pagar-li les fotografies que ja ha fet, i, no obstant això, el fotògraf només pensa en nous angles, escenaris o vestidures que ressaltin el cos i el rostre de la seva musa angelical. **Blanco en blanco** posa en escena el tòpic de l'artista engegat pels seus intents d'aconseguir la bellesa a través del seu objecte artístic; en aquest cas, mitjançant la creació d'una fotografia perfecta. Així mateix, el vincle universal entre l'artista i la seva forma de relacionar-se amb l'art que engendra és massa complexa per a alguns. A **Blanco en blanco**, l'estrany comportament del fotògraf amb la futura esposa del patró serà malinterpretat per la guardiana de la nena (**Lola Rubio**), l'amic alemany de Mr Porter (**Lars Rudolph**) i altres vilatans que n'informaran el latifundista, desitjant que la gosadia del foraster sigui severament castigada.

Atrapat en els confins del món, i sense nous clients rics que puguin contractar-lo, Pedro ha de pactar amb el Diable per reunir diners i salpar en el pròxim vaixell com més aviat millor. El seu art pur i noble ara estarà en mans dels que fan i pregonen la Maldat: els autors del genocidi dels Selkman. En aquest últim terç de la pel·lícula -que entaula un diàleg involuntari amb l'obra mestra de Lucrecia Martel *Zama*-, assistim al procés de perversió de l'art en mans de l'ésser humà. El fotògraf segueix component els seus enquadraments amb la mateixa precisió; tan sols ha canviat l'objecte retratat. Pedro deixarà de plasmar la bellesa dels cossos per documentar la matança dels indígenes pel bé de la pàtria xilena. A la vora de la bogeria, Pedro es converteix en una mena de Don Diego de Zama els desitjos del qual de tornar a casa són eternament posposats per la causa del genocidi.

Carlota Moseguí – cineuropa.org